

L'assassí de Gavà

*“I si un trist atzar m'atura i caic a terra
porteu tots els meus cants
i un ram de flors vermelles
a qui tant he estimat.”*

Lluís Llach

Massa morts, tots assassinats. Cap culpable. Les responsabilitats es dilueixen un cop més en mig d'un mar d'excuses grolleres. Per descomptat, cal trobar un cap de turc que no és cap altra que la mateixa víctima. Una altra vegada el proletariat és l'immolat, que no es beneficia del pacte social de classe del què en gaudeix l'àmplia aristocràcia obrera, panxacontenta i hipoteca satisfeta, i sobre el qual s'assenta l'estabilitat del sistema. Tots els assassinats de Gavà pertanyen a la nostra classe, al seu sector més explotat i desfavorit, famílies immigrants que no s'han integrat en la societat catalana que els ha acollit per esprémer-los durant tota la vida. Els que tenien més sort podien sortir dels seus guetos per a tornar-hi després de rebre jornals patètics. I encara moltes sangoneres burgeses pensen que han d'agrair tenir quatre parets de paper de fumar on aixoplugar-se. L'explosió en un dels habitatges ha enderrocat la façana de l'edifici sencer.

El dret a un habitatge digne és proclamat per la sacrosanta, reaccionària i balmada Constitució de l'Estat espanyol. No consta ni com a dret fonamental, car per damunt hi ha, en el regne de la sacralitat, la propietat privada, que permet enriquir-se a càrrec de la resta de drets i necessitats de les masses treballadores. És la història de sempre.

Tot va ocórrer després de negligències funcionaries. Els cossos de seguretat, tan malganosos a l'hora de forçar desnonaments dels què no poden fer front als deutes i de desallotjar ajuntaments el delictes dels quals és no assumir el discurs oficial del règim, tan insensibles a l'hora d'atonyinar manifestants de mal plec i de defensar el dret al treball només els dies que hi ha vaga, tan eficients a l'hora de segrestar la premsa i efectuar-hi detencions per no haver aplicat el llibre d'estil del que és políticament correcte i més ben pagat, varen decidir en aquest cas que no era de la seva incumbència si el gas aguaitava amenaçant de seguir el curs de la física més elemental.

Tot va tenir lloc quasi alhora que l'atemptat d'ETA contra un empresari de la construcció, un d'aquests abnegats filantrops que s'han guanyat la vida amb les seves mans i que tants llocs de treball donen a tants pobres treballadors desocupats. Excés de minuts de silenci per aquest *màrtir* va intentar imposar la classe dominant, mentre la petita burgesia radicalitzada fremia d'emoció amb els avalots d'Atenes, sense per això detenir-se a pensar en l'etern atzucac en què sempre desemboca l'espontània violència anarquista. Gavà no va merèixer minuts de silenci oficials ni assalts a comissaries. No eren els morts de la burgesia. Ni de la gran ni de la petita. Els morts eren dels nostres, morts de la classe que revolucionarà el món i se'n prendrà justa venjança. Però tampoc els comunistes esmercem el temps en testimonials i impotents gests pels membres de la nostra classe que cauen en el combat diari per la vida, sinó que ens estimem més lliurar la nostra vida sencera al combat per ensorrar el culpable de la mort dels nostres, el sistema capitalista. Però que, emparats sota aquesta abstracció sistèmica, no pensin els responsables directes d'aquest nou assassinat que s'esvaeix la seva responsabilitat. Responsables de la sang que vessa el proletariat en aquest món globalitzat en són tots aquells que sustenten directament o indirecta el sistema imperialista mundial d'explotació. La categoria de l'innocent no existeix en les relacions socials de vida i producció. Tal com deia Hegel, *“només les pedres en són d'innocents”*.

I què dir, en un territori en què la qüestió nacional encara no ha estat resolta, dels que, mentre diuen defensar la necessitat de la revolució i el socialisme, centren preferentment la seva activitat en la lluita per la independència, sense ni tan sols adonar-se que, en no aconseguir fusionar revolució i autodeterminació, només nodreixen de suports un sector de la classe dominant espanyolista i espanyolitzadora. *“Mori el*

Borbó!”, va cridar fa poc un diputat d'ERC amb qui tots es varen solidaritzar. Sí, per descomptat, el crit del poble català d'ara fa 300 anys encara té cert sentit malgrat que l'Habsburg amb qui se'l pretenia substituir ja no estigui sobre el quadrilàter. Però el responsable real de l'opressió dels pobles ibèrics és el mateix que esclavitza amb el salari al treballador, el capital. Ni les vel·leïtats republicanes ni la independència nacional garanteixen en cap cas la independència política i social: és imprescindible acabar amb el sistema d'explotació. L'Estat espanyol sobirà, imperialista i extorquidor de les seves classes treballadores les va obligar a emigrar fora de les seves terres per a afavorir la desintegració del poble d'acollida i allunyar dels seus dominis directes la pressió infrasocial. Si els comunistes i la resta del proletariat no comprenen que a la revolució proletària mundial ha d'adaptar-s'hi la lluita dels pobles per la seva autodeterminació, la fita màxima que es podrà assolir serà la creació d'una presó com l'Estat militar d'Israel.

Morir a Gavà, morir en pastera, morir anant a la feina, damunt la bastida o sota terra, els treballadors tenim un immens aparador de possibilitats on posar fi a la nostra existència i tot cal agrair-ho a la democràtica i liberal dictadura de la burgesia. La misèria i la pobresa, en el suposadament tan allunyat tercer món o en el nostre invisible i tanmateix ben proper quart món, tenen el seu espai i compleixen el seu rol com a generadors de plusvàlua, car sota el sistema no pot haver-hi territoris i, encara menys, persones de qui no pugui extraure's el suc del qual es nodreix la burgesia. La caritat disfressada de solidaritat i gestionada per infinites oenagés no només genera llocs de treball i més d'una coartada imperialista, disfressada d'intervenció humanitària, ecotaxa, de turisme solidari o comerç just, que tant li fa. Encara més, serveix per a combatre els remordiments, justificar conductes diàries insolidàries, desviar l'atenció i la presa de consciència alhora que augmenta l'audiència de programes escombraria que només serveixen per a acréixer el grau de morbositat evasiva i alienadora i incrementar els beneficis de les nombroses cadenes d'informació monotemàtica. Nogensmenys, quan aquests pàries del món decideixen no continuar jugant al joc macabre de vulgaritzar la misèria i decideixen intervenir políticament, proveir-se de la teoria revolucionària i, àdhuc, arrabassar les armes als qui amb elles els apunten per a iniciar la guerra popular tot cridant “*mori el capital!*”, llavors, passen ràpidament a ésser acusats de narco-terroristes, precisament pels que s'atipen d'estupefaents en qualsevol cau d'*esbarjo* de l'occident imperialista (recordem-nos del *pitof* de Haider).

Aquesta és l'única manera de morir que el proletariat pot triar lliurement, lluitar incansablement contra la burgesia i, si en el transcurs del combat s'ha de caure, que sigui després d'haver contribuït a l'emancipació de la humanitat i no socarrat en la pròpia casa o esclafat contra el terra o sepultat sota un munt de sorra o traspasat per la ferralla de l'automòbil que et duia, per a no fer tard al deure imposat de treballar per a un empresari o per a evadir-se'n.

Aquest és l'únic camí que ha de recórrer tot treballador al llarg de la seva vida. Dotar-se de consciència revolucionària i de Partit Comunista per a poder abandonar una vida dedicada a treballar i consumir per al capital i escanviar-la per una vida de lluita en contra seu. No ho és de fàcil, però n'és la tasca.

Moviment Anti-Imperialista

Desembre 2008